

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **K. O.**, zastoupeného JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2008, č. j. OAM-125/LE-BE03-BE07-2008, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2008, č. j. 47 Az 41/2008 - 52, ve znění opravného usnesení ze dne 26. 6. 2008, č. j. 47 Az 41/2008 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatele, JUDr. Drahomíře Janebové Kubisové, advokátce se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, **se přiznává** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 5897 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 29. 2. 2008, č. j. OAM-125/LE-BE03-BE07-2008, jímž bylo rozhodnuto, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je podle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřípustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona se zastavuje.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadl stěžovatel shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodů obsažených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil otázku podmínek udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Stěžovatel je totiž přesvědčen, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany a odkazuje na informace, které uvedl v průběhu správního a soudního řízení a dodává, že se nachází v situaci, která mu znemožňuje návrat do vlasti. Jedná se zejména o oprávněnou obavu z fyzického útoku, kterým mu bylo vyhrožováno jak přímo, tak prostřednictvím jeho příbuzných. Jeho obava ze situace při návratu je tedy podložena konkrétními skutečnostmi. Lze konstatovat, že v tomto případě rozhodující orgány nezhodnotily důkazy objektivně a v důsledku toho došly k nesprávným závěrům. Stěžovatel dále namítá, že mu v rámci správního řízení nebyl poskytnut dostatečný prostor pro podání veškerých návrhů, předložení důkazů, které měly dle názoru stěžovatele v souladu s ust. § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), být použity jako podklad pro rozhodnutí správního orgánu, přičemž tento postup správního orgánu mohl dle stěžovatele ovlivnit rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel rovněž zdůrazňuje, že ani jeden z rozhodujících orgánů dostatečně nezkoumal jeho skutečnou situaci, pokud jde o naplnění podmínek udělení humanitárního azylu. Stěžovatel má totiž za to, že popsané osobní důvody jsou důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Na základě výše uvedeného navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatele.

Zásadní stížní námitka stěžovatele spočívá v tom, že tento je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, resp. doplňkové ochrany dle ust. § 14a téhož zákona. Stěžovatelovo tvrzení o nemožnosti návratu do vlasti z důvodu obavy z fyzického útoku, kterým mu bylo vyhrožováno jak přímo, tak prostřednictvím jeho příbuzných, však nelze chápat jako tvrzení odůvodněného strachu z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, ani jako vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. V dané věci se jedná o otázky spojené s problematikou týkající se jednání soukromých osob, s nimiž se již Nejvyšší správní soud ve své dosavadní rozhodovací činnosti dostatečně vypořádal, a pro bližší rozbor lze poukázat např. na rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, rozsudek ze dne 28. 2. 2005, č. j. 2 Azs 13/2005 - 69, a dále na rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Také otázky míry aprobace takového jednání státními orgány v zemi původu žadatelů o azyl již byly judikaturou bohatě řešeny (viz např. rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, či rozsudek ze dne 19. 10. 2005, č. j. 3 Azs 428/2004 - 83, taktéž na www.nssoud.cz). K otázce irelevantnosti problémů se soukromými osobami z hlediska udělení doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz.

Stěžovatel dále namítá, že mu v rámci správního řízení nebyl poskytnut dostatečný prostor pro podání veškerých návrhů, předložení důkazů, které měly dle názoru stěžovatele v souladu s ust. § 50 správního řádu být použity jako podklad pro rozhodnutí správního orgánu, přičemž tento postup správního orgánu mohl ovlivnit rozhodnutí správního orgánu. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovateli byl v průběhu správního řízení dán dostatečný prostor pro to, aby uvedl všechny důvody, které ho přiměly opustit zemi původu a pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany, a byla mu dána možnost předložit na podporu jeho tvrzení důkazy. Skutečnost, že tak stěžovatel neučinil, ačkoliv mu v tom nic nebránilo, nemůže být kladena k tíži správního orgánu. Ostatně stěžovatel ani neuvedl, o jaké důkazy a návrhy se jedná, tato námitka tak zůstává převážně v obecné rovině. I přesto Nejvyšší správní soud připomíná svou ustálenou judikaturu, srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, www.nssoud.cz, z níž vyplývá povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav věci pouze v rozsahu právně relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Ostatně o určujícím charakteru tvrzení žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 26. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz.

K námitce stěžovatele, že ani jeden z rozhodujících orgánů dostatečně nezkoumal jeho skutečnou situaci, pokud jde o naplnění podmínek udělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro její novost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS).

Tento závěr potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 4 Azs 1/2004 - 68, www.nssoud.cz, dle kterého „*smyslem omezení stanoveného v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., podle kterého ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřiblíží, je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení. Skutečnostmi, ke kterým zdejší soud nepřiblíží, je pak třeba rozumět možná pochybení správního orgánu při hodnocení jak skutkové podstaty, tak právních závěrů.*“

Taktéž s tvrzením stěžovatele, že je dán důvod pro podání kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nelze souhlasit. Stěžovatel ostatně tento důvod ve své kasační stížnosti ani blíže skutkově nekonkretizoval, a proto Nejvyšší správní soud ve vztahu k tomuto tvrzení odkazuje na svou judikaturu týkající se stížních bodů (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, www.nssoud.cz či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). I přesto však Nejvyšší správní soud uvádí, že nepřezkoumatelností rozhodnutí se již zabýval například ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, publikovaném pod č. 638/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, www.nssoud.cz.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že ustanovená zástupkyně uskutečnila s klientem poradu, a to v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová a tuto skutečnost zdejšímu soudu doložila, určil jí soud též náhradu za promeškaný čas ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu v částce 66,67 Kč a náhradu za cestovné ve smyslu § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu v částce 88,45 Kč. Celkem tedy 4955,12 Kč. Protože zástupkyně účastníka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), byla k přiznané odměně připočtena i příslušná částka odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování

a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. 941,47 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení po zaokrouhlení ve výši 5897 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu